

SZONETT

Én nem vagyok öreg. Csak kedvelek
egyedül lenni, uldögélni, várni,
időt húzni, sajnálom, ha már ki
kell dobni szennyes alsóingeket,

eléggé földegesítenek
a személyemet érintő baráti
jótanácsok, ragaszkodom, akármi
áron, az egyes bútorelemek

mindenkor épp adott állapotához,
örülök, ha helyettem más határoz,
néhány jobban induló mondatom

indokolatlanul abbahagyom.

Tóth Krisztina

REGGELI REPÜLŐTÉR

Feszített tükrű csönd közöttünk,
két végén égő cigaretta:
Kifutópálya.
Ködszítálás,
lélegzetünk zimankós turbinái.
Mint egy reggeli repülőtér,
tele széllal és búcsúzással

MA REGGEL

Ma éjjel a túlpartról hívott valaki,
sokáig havazott a hangja a telefonban.
Azt mondta, visszafordult volna,
de megcsúszott a legvégső kanyarnál.
Ez mindig így van – szóltam az alvó bádogg hangján.
A szék magától billen,
a test magától csúszik át
a túloldal nehéz vizébe
egy öntörvényű, csavart mozdulattal.

Nyisd ki a szemed
nézz szét nézz szét
fehér lavórba zuhog a reggel.

MÁSIK TENGER

Algás, sötétlő hullámtörők közt zúg a felcsapó víz,
deszkákat vág az óceánjáró rozsdás hasához,
távol halászhajók
fordulnak lassú körben,
nyomukban villogó, türelmetlen sirályok.
Dagály van,
tenger lép a partra,
tenger lép a halászok gyűrött, felázott lábnyomába,
befelé nézel,
tenger ott is,
és csak vándorló dűnék konok,
dallamtalan szitája.

Fölül épp ilyen dombokat
sodort a száraz szél az égre.
Látni a gyíkok lüktető hasán,
hogyan gyorsul a sziklák érverése.

És most.
Fellőtt sirály:
Dél.
Két hajó takarja egymást,
árbocuk csúcsa összeér.

A lázas, termékeny felejtés kezdetével
szükségem lesz mindnyájatokra.
Mutassátok meg, kérlek, arcotok
milyen így félsötétben a
hűdenség árnyékával bevonva:

Együtt kívánok látni minden
arcot, együtt a részletekkel,
minden test minden mozdulását
az idő minden szeletében.

Azután kérem a ruhákat,
kérem a ruhák érintését,
kozelképet a bársonyokról,
a frottír őserdejéről.

Pontos, pontos szavakat kérek.
Téglaport! Villanydrótot! Pihéket!
Hajszálakat! Tenyeret! Szárnyat!
Óriás, feszülő vásznat!
Vitorlát, mit a szél kibont!

Követelem egy másik tenger
partján a régi tériszonyt.

Juhász-Nagy Pál–Zsolnai László

AZ ÖKOLÓGIAI KULTÚRÁRÓL

ZS. L. Induljunk ki abból az állításból, hogy az ökológia „*mindenki ügye*”. Ez számomra azt az elemi tényt fejezi ki, hogy az ember – higgyen bármit is önmagáról – eredendően természeti kreatúra, biológiai lény. Ezernyi szállal kötődünk a természethez, annak ép-egész voltához, a biómok lepusztulása bennünket is veszélyeztet, akárcsak a többi fajt. Talajpusztulás, levegőszennyezés, a vizek fertőződése, a mesterséges környezet veszélyei, kell-e még sorolni? Levendel László, a kiváló tudógyógyász már az „*ökológiai*